

STATE OF ISRAEL

MINISTRY OF INTERIOR

- SEAL -

DEATH CERTIFICATE

Details of the Deceased:

Family name : GOLDSTEIN   Sex : MALE
First name : BARUCH (BENJAMIN) Personal Status: MARRIED
Father's first name: ISRAEL *   Nationality : JEWISH
Identity number : 015343858   Religion : JEWISH
Date of birth : December 9, 1956 5 Tevet 5717

Details of the Death:

Hebrew date of death : 14 Adar 5754
Secular date of death: February 25, 1994
Place of death : Kiryat Arba   Name of Hospital:
Cause of death : Murder   -SEAL-

I hereby certify that the death was recorded in the Registry of Deaths in the year 1994 and this certificate was issued pursuant to section 30 (b) of the Population Registry Law, 5725-1965.

Issued by the Ministry of Interior in Jerusalem   on March 9, 1994

- SEAL -

- S -

k1/10

* Hebrew name for Irwin (translator)

המשטרה קובעת: גולדשטיין

נרצח בדם קר

העלתה שגולדשטיין הוכחה למorta לא כל סיבה, לאחר שנישקו ניטל ממנה. מצאים אלו הושגו לאחר חקירת הערכבים במקומות. למסקנה דומה כבר הגיעו בשעתו ועדת שmagor שחקירה את האירוע. אך לאחר שהושגו גם תוצאות של חקירה משטרתית, ניתן יהיה להביא לדין את הרוצחים. בינתיים נודע שהפרקליות שוקלת האם להגיש כתוב אישום על פי המלצות המשטרה או לסגור את תיקם ב干活 "אופיו המיחוד".

בתום חקירת המשטרה על נסיבות מוותו של ברוך גולדשטיין, מתברר שגולדשטיין נרצח בדם קר על ידי המושלים במקומות, לאחר שכבר נשקו לא היה עליו והוא לא העמיד בסכנה את תוקפינו. כזכור, בשעתו הגישה אשתו תלונה במשטרה על בדיקת נסיבות מוותו. החקירה הוטלה על קצין החקירות הראשי של יהודה ושמרון, נצ"מ מאיר גלבוע (החוקר שהתפרקם בחקירות דרعي) והוא

ע.ש. 31160/94
קבוע. לטיכומיים
בפני הרכב בראשות
כב' נש' ה- שטיין

בבית משפט המחווז
בתל-אביב - יפו
בפני ועדת ערע
עפ"י חוק התגמולים לנפגעי פועלות איבה

2235/98

מרים גולדשטיין
ע"י ב"כ עוה"ד גידי פרישטיין
מרח' החשמונאים 68 תל-אביב, 65273
(טל: 03-6852525, פקס: 03-6856610).

המעעררת:

המוסד לביטוח לאומי
ע"י ב"כ עוה"ד משה אהרון
משדי מסריק תל-אביב

המשיב:

בקשה להארכת מועד להגשת סיוכומיים

1. בתובענה זו חלף המועד להגשת סיוכומי התובעת לפני מספר חודשים. בית המשפט הנכבד קבע את התקיק לדיוון בביטול מחוסר מעש ליום 15.2.98.
2. מתבקש בזאת בית המשפט הנכבד להאריך את המועד להגשת הסיוכומיים נוכח הנסיבות שיפורטו מטה ולקבל לתיק את סיוכומי התובעת.
3. ב"כ המשיב עוז"ד מאיר אהרון הודיע ברוב טובו כי לא ניתן להארכת המועד ולהגשת הסיוכומיים.
4. עיקר דברי הטיקום המציג היו מוכנים בידי הח"מ במועד שקבע לכך ביהם"ש הנכבד.
5. עפ"י ידיעות אלו יודע העד את זהות רוצחיו של המנוח, ויוטר מכך, אף את השתיכותם הארגונית.
6. למרות המסתה המוצקה המלמדת חד שמעית על "פעולות איבה" נוכח התגלות ראיות ונסיבות חדשות אלו היה בדעת הח"מ לבקש מביחמ"ש הנכבד לקבוע מועד לשמיית עדות עד מרכזיה זה.
7. נסironות הח"מ לאטר את העד, במיוחד לאחר נסיגת צה"ל מאזורי מגוריו בחברון, עלו עד כה בתווה.
8. נוכח כל זאת עוכבה הגשת סיוכומי המעררת. הח"מ מתנצל על הגשת הבקשה להארכת המועד באיחור כה רב.
9. מתבקש על כן ביהם"ש הנכבד להאריך את המועד להגשת סיוכומיים ולבטל את ישיבת הביטול מחוסר מעש שנקבעה ליום 15.2.98.

גידי פרישטיין, עו"ד

ב"כ המבקשת

הגינה שטיין, שופטת

newspaper clipping from "Yediot Aharonot"

ref 620

לא יממש תבישות נגד הרא' ברוך גולדשטיין

היוועץ המשפטני לממשלה, מיר
באל קרייאר, אימץ את החלטת
פרקיות המדינה, וזרה בזינиш,
שלא לפתחה בתקבילים פוליטיים בני-
סיבות מותטו של מבצע הפבחה בח'
בריל, ביריך גולדשטיין.
וاث לכרות מספר פניות בונשא, עורך
ך רינה של האלמנה מריה גולדשטיין,
גידי פישיסטייך, אמר אתמול כי יערער
על ההחלטה, שכן גולדשטיין ברודה.

טובה צימוקי

יום חמישי, י"ז בסיוון תשנ"ה - 15.6.1995

יידיעות אחרונות 9

אלמנתו של ברוך גולדשטיין הגישה ערד על אי העמדת חשודים ברצח בעלה לדין

לה, מיכאל בן יעקב, ערד על החלטת הגורמים המוסמכים - בהם בן יעקב עצמו - שלא להעמיד לדין את החשודים ברצח בעלה לאחר התבנה, פרקליטה של גולדשטיין, עו"ד גידי פרישטקה, מצורף לערו' חוות ר' ר' ניברטית בר' אילן, שתחום הארץ מחוטו הוא הגנה עצמית, שעל פיה האנשים שהרגו את ולדשטיין אינם יכולים לטעון להגנה כוונת.

לפי למצאי וערת החקירה לעניין הטבח במערת המכפלה, התנפלו כמה מהמתפללים המוסלמים עליהם על גולדשטיין, לאחר של פתו אותו והטפו ממנו את נשקו, חבטו בו, והרגו אותו. עו"ד פרישטיק טוען כי הוועדה צי"ר רה חכונה של משה לנץ', לא-חר שגולדרשטיין כבר לא היה מסוכן.

לטענתו, המצאים גם מורים, כי המתפללים המוסלמים היינו את גולדשטיין פרק וכן מושך במיהר, המלמד כי אין עומדת להם טענה "הגנה עצמית", שהרי הפעילו כוח רב יותר מהרusher כדי לעצור את גולדשטיין. לדברי עו"ד פרישטיק, היה עליהם לתפנס אותו ולמסור אותו לששלות כדין להעמידו לדין, אך הם ביצרו לעשות דין לעצםם ולהרגו. עו"ד פרישטיק מזכיר, כי מדיניותה של הפרקליטה היא להעמיד לדין אנשים שרצחו אחרים, אף אם הנרצחים היו מעורבים קומם בכך במעשה רצח, ומבייא כדוגמה את עמדת הפרקליטות כלפי אנשי השב"כ בפ"

רשות קו 300

מאת משה ריינפלד
מרים גולדשטיין, אלמנתו של ברוך גולדשטיין, שביעז את הטבה במערת המכפלה, הגישה_Atmos ליווץ המשפט למשטי

הארץ 26.6.95 5

מדיניות ישראל

מ שידד - ה בית חווין
אגן אמרכלאה משק ונכסיים
ויזירזין לבטווח ולז| |
| --- |
| מ שידד - ה בית חווין אגן אמרכלאה משק ונכסיים ויזירזין לבטווח ולז |

DC94

תינוק

פַּרְמָה

ח' חמשה

**החולות דורשות חמשה על פי סעיף 10 לחוק
התגמולים לפוגעו פעולות איננה תשל' – 1970**

פֿרִיטֵי חַגְגָה

האריך לרוחם	מספר ת.ז.	שם מרטין	ה-י.מ	01534385	שם חמשתוחה	31/05/15
-------------	-----------	----------	-------	----------	------------	----------

ג. מושגים על חטיפות

תאריך הפעעה	הפקום בו אירען הפעעה	מקום הפעעה	שם הלקוח	מספר מסמך
25.8.94	הפטיש	במקרה המוצע	הלקוח	1111

ג. החלטת בראשות המאשפת

- * 1. פוליט'ה-הוּא-העומד-ב-האנט-ק-ב-גונעת-איון.

* 2. לא מאשר - נמושי זהותה: — ४% נפאל הנגן אין הכל
הנגן הנגן.

* 3. זכות הערעוזר: —
לפי סעיף 11 לחוק הגדנאות לפגעי פעולות איבה, תש"ל — 5720, ראשית חותובע
לערעוץ על זהותם והרשאותם וממשוריהם, תוך שנים ועם מהירות שבו הגיעו ליריעות
זהותם על זהותם וההרשאותם.

ר' חוויה לאמת ותביעות
תראות תמצאות

20x100x4 (11.93)

* סחק את המיזוג.

ע.ש. 1160/94
קבוע לsicomic
בפני הרכב בראשות
כב' הש' ה. שטיין

בבית משפט המחווז,
בחל-אביב - יפו
בפני ועדת ערע
עפ"י חוק התגמולים לנפגעי פועלות איבת

"ליינץ' - משפט ליינץ',
הואאה להורג של אדם החשוד
בפשע ציבורי או עשיית שפטים
בו על-ידי המוניה העם ברוחו,
בלא להביא את החשוד לפני
בימ"ש מוסמך".

המלון העברי המרוכז
א. אבן שושן
מהד' 1992 בעמ' 323.

סיכום המערעתראשי הפרקים:

פרק א: כללית.

פרק ב: היעדים המשפטיים.

1. מות המנוח נגרם בעבירה.

2. נסיבות המתת המנוח הינה "פועלות איבת".

פרק ג: מות המנוח נגרם בעבירה.

1. ניתוח העדויות השונות.

2. הממצאים הפטולוגיים.

3. התמונות שהוצגו לפני ביהם"ש הנכבד.

4. תעודה פטירה - מסמך רשמי.

5. הניתוח המשפטי: חוות דעת של פרופ' א. אנקר.

פרק ד:

נסיבות המתת המנוח מצביות על פועלות איבת.

סיכום.

פרק ד': נסיבות המנתה המנוח מצביות על פעולות איבת

1. לאחר שהגענו למסקנה לפיה חי המנוח קופדו שלא כחוק ותוך מעשה לינץ' נפנה להוכחת אלמנט "פעולות האיבה".

משח השני פורש חוק התגמולים לנפגעים פעולות איבת שלא באופן מצמצם וחכל עפ"י הנסיבות החשובות הרלוונטיות. כך למשל עת נפגעו אנשים מדקירות סכין בעיר העתיקה בירושלים הוכרו הפעולות כפעולות איבת למרות שלעתים הדוקרים לא נטאשו ולא שוויכו לארגון או כשותפים למטרות ארגון חבלה כזו או אחר.

בחברון עצמה היו במשך השניים קרוב לתריסר הרוגים מירי של פלשתינים ואלו הוכרו לנפגעים פעולות איבת.

2. טענתנו תמקד בכך שగודל "פרובוקציה" שביצעו הנפגעים לפני מתם אינו רלוונטי, משפטית. אלו שפגעו למשל במנחלי חברון טענו כי ישיבת המתנחלים בחברון מהוות עבורה פרובוקציה. מרות זאת הוכרו הנפגעים כנפגעים פעולות איבת.

משפטית, מהרגע שטענת הגנה דוגמת "הגנה עצמית" נופלת יש לבחון את ארוע הרצחו של המנוח במנתק מה"פרובוקציה" שקדמה לכך.

במקרה שלנו משופrok המנוח מנשקו היה על הציבור במקום לטופסו ולהביאו למשפט. זו היא החתנותות הנורמטיבית הראוייה. כך למשל נעשה בפיקגוועים נגד ציבור היהודי שהמחלים נתפסים. אין משלימים עם התנהבות חריגת ופגיעה במחלים (ראה פרשת קו 300) ואנשים פרטיים הנוהגים כך מועדים לדין ונשפטים (ראה פרשת יורם שקולnick).

3. נסיבות בארוע המצביות על ארוע איבת:

א) ארוע הרצח לווה בלחש דתי וצעקות "אללה أكبر" מצד רוצחים המנוח (ראה למשל ת/5).
סגן זה ידוע כבר מפעולות איבת אחרות.

ב. רוצחים המנוח חיוו דעתם כי עברו לארוע פח"ע (פעילות חבלנית עזינית) בכך שלאחר שרצחו אותו רצו הם להשולט על כלי הנשק.

סיפור איוב עודאללה אביו של משפט הפעולה (ת-3):

"...החלתי לבן שלי ואמרתי לו תן לי את הרובה והבחורים שהיו שם אמרו לבן שלי תן לנו את הרובה. אני פחדתי שיבואו החילילים ויראו אצל מישחו רובה ויהרגו אותו, אז לקחתי את הרובה..."

רצונם של הפוגעים להשתלט על כלי הנשק וחששו של העד כי אויררת המקומ ווחמצאות כל נשק בידי הפוגעים Tabia מידית לירி מצד חיללי צה"ל מצבעה אלפי עדים על מהות הארווע.

השוואת דפוס התנהגותו של איוב מרشد להתחנות המפוגעים. קל להתחקות אחר אלמנט "האיבה" עת משוים את פעולה העד איוב מרشد אשר נטרל את המנוח מנשקו ובשלב זה חדל ובין שאר המפוגעים שבשלב זה עברו לביצוע פיגוע במנוח. גם כאשר זה נותר ללא נשק שכוב על הרצפה המשיכו הם בביצוע הפיגוע תוך שימוש במכות רצח מהלומות במוטות ברזל וכיו"ב - עד מותו של המנוח (וואולי אף לאחר מכן).

אל: עו"ד גדי פרישטיין

מאת: פרופ' אהרן אנקר, עו"ד

הנדון: חוו"ד משפטית בעניין הrigget ד"ר ברוך גולדשטיין

בקשת שאותה את דעתך בשאלה אם אוטם האנשים שגרמו למותו של ד"ר ברוך גולדשטיין, אחרי שהוא ביצע מעשה הטבח בתפללים במערת המכפלה, פעלו בתנאים של הגנה עצמית ועל כן לא עברו עבירה פלילית בנסיבות אלה, או שמא לא עומדות להם הגנה עצמית בנסיבות מצ"ב חוות הדעת שבקשת.

א. ההכרה המקצועית שלי -

ההכרה המקצועית שלי כדי לחות את דעתך בשאלה הנ"ל הינה כדלקמן: סימתי לימודי משפטי באוניברסיטת הארווארד ב-1958. עבדתי במחילה הפלילית של הפרקליטות הפוורלית במחוז ניו יורק מ-1960 עד 1963, כאשר בשנה האחרונה שמשתי ראש מחלקת העוררים. מאז 1963, אני עוסק בעבודה אקדמית, בעיקר בתחום דין העונשין. ב-1963-1966 התמננתי פרופסור חבר בפקולטה למשפטים של אוניברסיטת מינסוטה. עלייתי שם לזרגת פרופסור מן המניין ב-1966. עלייתי לישראל ב-1969. שנה אחת כהנתה כעוזר בכיר ליועץ המשפטי לממשלה (מאיר שмаг). ב-1970 קיבלתי מינוי כפרופסור מן המניין באוניברסיטת בר אילן וצדיקן המיסד של הפוקולטה למשפטים. כן הייתה לי תפקיד אורח במספר אוניברסיטאות בארץ ושאר העולם, לרבות האוניברסיטה העברית בירושלים, אוניברסיטת שיקגו, אוניברסיטת מישיגן, ניו יורק אוניברסיטי ואוניברסיטת פנסילובניה.

פרסמתי מחקרים רבים>About the different types of criminal law. The closest to the subject of Choo"d is the book "הכרח וצורך בדיני העונשין" (Avi Bar Ilan 1977). I was a member of the criminal committee at the beginning of the trial to correct the legislation. In 1977, the court accepted my proposal to correct Article 37 of the Criminal Law, which reads "any person who commits a crime with intent to commit it, shall be liable for the crime". The proposal was accepted and the court ruled that the intent must be present at the time of the crime. The court also accepted my proposal to correct Article 37 of the Criminal Law, which reads "any person who commits a crime with intent to commit it, shall be liable for the crime". The court also accepted my proposal to correct Article 37 of the Criminal Law, which reads "any person who commits a crime with intent to commit it, shall be liable for the crime".

ב. העובדות -

עובדות המקרה הנוגעת לנושא חוות דעת זו מבוססות על מימצאי הוו"ח של וועדת התקירה לעניין הטבח במערת המכפלה בחברון התשנ"ז והעדויות שנגנוו אוזנות האירוע. עיקרן הוא: ביום יד באדר התשנ"ז, הוא 25.2.94, בשעה מוקדמת של הבוקר, התפללו כחמש מאות גברים מוסלמים באולם יצחק אשר במערת המכפלה ועוד בשלוש מאות נשים מוסלמיות התפללו שם באולם סמוך. בסביבות השעה 5:30 בבוקר, ירה ד"ר ברוך גולדשטיין, במספר צדורות, מרובה גלilon שהיה ברשותו, לעללה ממאה יריות לעבר המתפללים והרג 29 מתפללים ופצע 125. הוועדה קובעת (בעמ"ד 15):

"שהמוות נגרם כתוצאה מחלות רבות בראש (מלל הכוונים) ע"י מכשיר/מכשירים קהחים ומאורכים ואולי גם עם שפה חותכת אשר גרמו לשבר מurousק גולגולת עם פצעי שטעה של המוח.

בגפיים העליונות נמצאו נזקים המתישבים עם נסיונות התגוננות.

בבית החזה נמושו שברים בצלעות ובגפה העליונה נמצא שבר פתוח בעצם הארוּם משמאלו".

ובהוזעט הפטירה, במשפט "אבחןות", צוין: "פיגועות רבות כולל גולגולת פתוחה עם מיח שמאלית כולה בחוץ".

ממצאי הועודה בז"ח שלה והעדויות הנלוות מצטיירת תמונה ברורה כי ד"ר גולדשטיין הפסיק את הירוי כדי להחליף את המחסנית של הגילון במחסנית חושה. באותו עת תפט אותו איש אחד מאחור ולקח ממנו את הרובה והרחקו ממנו. אז תקפו אותו מספר מתפללים (אולוי עד עשרה) והואו מטפר רב של מכות באמצאות מוטות הברזל והרגינה. מכות אלו גרמו לשברים בבית החזה ובעצם הארוּם משמאלו ולשבר מurousק גולגולת עם פצעי שטעה של המוח, עד כי מוחו השמאלי היה כולה בחוץ. יוצא, איפוא, שכשר הוא נהרג, לא נשקפה עוד סכנה ממנו לחי המתפללים במערה, לחיו אלה שתקפו אותו והרגו או לחיו בניו אחרים. התארים הפיזיים שלאחר המוות מוחקים מכאן זו. על פי תואר המכות שם הפלו בו ותוצאותיהם, הוא לא יכול היה לפגוע עוד באדם.

להשלמת התמונה העובדית יש להוסף כי באותו בוקר נשא ד"ר גולדשטיין על חגורתו אקדח, בנוסף לרובה הגילוני אשר באמצאותו הוא הרג ופצע רבים מן המתפללים במערה. ראה עמודים 27-28, 29, ו-59 של הז"ח. האקדח נמצא אחורי מותו מתחת לוח נופטו. מן התאזר למעלה משטמע שהוא לא השתמש באקדח ואף לא ניסה לעשות שימוש בו ולא יכול היה לעשות שימוש בו עד שנהרג. אילו ניסה לעשות כן, נמנע ממנו הדבר כי הוא הופל על הרצפה והפלו בו מכות כה רבות ועוז באמצאות מוטות הברזל שהרגו אותו.

ג. חוות הדעת -

על רקע העובדות הנ"ל, בקש שאחווה את דעתו בשאלת האם הגנה עצמית לאותם אנשים שהרגו את ד"ר גולדשטיין אחורי שהרובה נלקח מהם וכאשר לא נשקפה עוז סכנה מהם מהמתפללים במערת המכפלה. דעתו היא שבתנאים שתווארו, אותן האנשים שהרגו את ד"ר גולדשטיין, כמתואר לעלה, לא פעלו באותה עת במצב של הגנה עצמית. אם יעמוד מי מהם לדין בגין הריגת ד"ר גולדשטיין, לא תעמדו לו טענת הגנה עצמית. מסקנה זו מבוססת על פשטו של הסעיף בחוק הקובל הגנה עצמית ועל פסיקת בית המשפט העליון.

להלן הוראות של חוק העונשין, התשל"ז-1977, כפי שהם היו בתוקף בעת קרות האירוע הנדון:

22. אין אדם נושא באחריות פלילית למעשה או למחדל אם נהג כפי שנagara לפני תוקף כדי להזוף תקיפה שלא כדין, שהעמידה בסכנת פגעה את חייו, חירותו, גופו או רכשו, שלו או של זולתו....

"מה טעם ומה צורך היה לנסתות לעצור את מכוניות הפג'ו כשהוא כבר נמצאת במצב של בריחה מהירה מן המקום".

משלשה פסקי הדין המזוכרים, אנו למדוים הלכה ברורה כי טענת הגנה עצמית עליה לאוזם הפועל לשם הזיפת תקיפה בלתי חוקית, אולם, משנסתהימה התקיפה ולא נשקפת עוד סכנה מן התוקף - אם מפני שהוא הופל אויכה והוא יכול לפגוע עוד בקרבונו המילוד, ואם מפני שהוא מנסהה לבורה מן האירה - תמה פרשת ההגנה העצמית. אם הנתקף ממשיך להפעיל כהפי המתקיף המקורי, מעששו הינו תקיפה לשמה ולא לשם הגנה. והוורבים אמרוים ביתר שאת כאשר הנתקף מפעיל כלפי תוקפו המקורי כח ממשי, שאינו עומד בכל יחס מתקבל על הדעת לסכנה שבפניה הוא עומד.

חשיבות לעניינו במילוי שני פסקי הדין הראשונים שהזכרנו, פטניאב ו-צמת. בשניים נטען כי הסכנה מן התוקף טרם חלהuga למגורי, כי הוא עוד החזיק את נשקו בידו. ובכל זאת דחו בתי המשפט את טענת ההגנה העצמית, משני הנימוקים שהזכו. האחד, כי התוקף לא יכול היה לעשות שימוש בנזקו, כי הוא נפגע והופל על הארץ, במקרה של פטניאב, וכי אחרים שבאו לעזרת הנתקף תפסו אותו והפרידו בין וביין הנתקף, במקרה של צמת. והnymok השני, במקרה של צמת, מפני שהנאים הפריז במידת הכח שהוא הפעיל, כי לא היה צורך להפעיל כח קטלני. נעיר בשולי הדברים כי אמם, סעיף 22 כפי שהוא נחקק בתיקון מס' 37 אינו מכך במפורש את התנאי הקובל שהיה בחוק העונשין הישן, לפני התקיקון, "ובלבך שלא עשה יותר מהיה צריכה סביר לעשות אותה מטרה והחרעה שגרם איננה בלתי שולחה כנגד הרעה שמנע". אולם, סעיף 22 של תיקון מס' 37 מורה שההגנה לא תחול אם "המעשה או המחולל לא היו סבירים לשם מניעת הפגיעה". ברור שתנאי זה חזיר על התנאים שהזכו מן הסעיף הקודם, אם כי בלי אותה מידה של פירוט. ראה אנקר וקנאי, "הגנה עצמית וצורך לאחר תיקון מס' 37 לחוק העונשין", פלילים ג (1992), 5, 13-16.

פסקי דין אלה קרובים במיוחד למיוחד לאת אשר אירע במקרה של ד"ר גולדשטיין. הוא נהרג אחרי שנלקח ממנו נשקו העיקרי, רובה הגלילון, שבאמצעותו הוא ביצע את הטבח בתפללים. על כן לא נשקפה למתפללים כל סכנה ממנו כאשר הם הרוגו אותם. ואך כי הוא גם נשא אקדח בחגורתו, לא הייתה לו כל אפשרות לעשותו בו כל שימוש, כי אחד המתפללים לפת אותו מאחור ומספר רב של מתפללים תקפו אותו והכו אותו. כמו במקרה של צמת, גם הוא עמד שם בנסיבות מסוימת ניכרת. וכן, המכות העזות שהם הפלו בו במוות הברזל ש- "מחזו את ראשו" וגרמו לו "פגימות מרובות", "שברים בבית החזה", "שבר מרוזק בגולגולת עם פצעי שסיעה של המוח" עד כי מוחו השמאלי היה ככל מחוץ לראשו, בודאי לא עמו בכל יחס סביר לסכנה. דברי בית המשפט העליון בענין צמת, מעשים אלה לא היו "מעשה של התגוננות", שכבר לא היה בה צורך, אלא- מעשה של התקפה".

לאור כל האמור, דעתו היא שלאותם המתפללים שגרמו למותו של ד"ר גולדשטיין כפי שמתואר לעיל, הינו - שהם הרגו אותו במספר מכות בראשו באמצעות מוטות הברזל שבו במקומות, אחרי שהרובה נלקח ממנו - לא פעלו בתנאים של הגנה עצמית ומעשיהם זה אינו עומד בדרישות החוק.

פרופ' אהרון אנקר, עו"ד

